

KRÁ

LOV

STVÍ

Eva Kurková

V devíti letech si Ignác uvědomil, že na světě je vedle života i smrt. První dělová koule zasáhla věž, na které stál. Když zemřel Ignácův pejsek, silná rána narušila křehkou konstrukci věže. Uvědomil si, že umřou i jeho přátelé a jeho nejmilovanější. Jednou tu nebude maminka a tatínek pro Ignáce, jednou ho i oni opustí...

Třetí rána: „Já také musím zemřít.“ Druhá věž byla otřesena, ale stále se tyčila do nebes, kde opět barvy pobledly a jejich tóny ze zářivých výšin spadly do pastelových mlh.

Královna se zalíbila Ignácovu rádci. Ignác ze dne na den ztratil svou lásku a své přátele. Král byl bez královny i bez rádců. Seděl na troskách věže, na troskách svého království a svých přání. Srdce ho bolelo, přitom nebrečel. Krev mu v žilách vřela, nekřičel. Svět se stal šedivým a temným.

Ignác ztratil touhu bojovat, bylo mu osmnáct let. Z krále stal se poddaným, stal se dospělým. Snad jednou vystaví opět království. Když ne království dětství, nebo první lásky, tak pravé lásky, přátelství, možná království ze zlata.

Už dlouho však věděl, že všichni spějeme ke společnému království a je jen na nás, čím si vydláždíme svou cestu, protože nakonec cesta je to jediné, co na tu chvíli skutečně máme.

